

Darvasi László: Kir?l ír Szív Ern??

2010 április 27. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

"Szív Ern? kiballagott a közeli parkba, padot választott, és firkálni kezdett. Kis, kockás füzetbe irogatott, a rácsok vezetik a sorokat, melyek egyenesen futkosnak, nem hullámozhatnak. Egyszer?en jó volt."

Aznap olyan volt a város, mintha hosszú rosszaság után megjavult volna, mintha eldöntötte volna, hogy csak jó lesz, kedves és barátságos. Szív Ern? kiballagott a közeli parkba, padot választott, és firkálni kezdett. Kis, kockás füzetbe irogatott, a rácsok vezetik a sorokat, melyek egyenesen futkosnak, nem hullámozhatnak. Egyszer?en jó volt. Nagyon jó. Az ember felnéz, majd lehunyja a szemét, és úgy érzi, minden eszébe juthat. Nincs akadály, a távolságból remeg? vízcsepp lesz, az ujjhegyre hull. Szív mosolygott, és igen, igen, ahogy lenni szokott, megzavarták, érdes, tolakodó hang riasztotta.

– Látom, ír – mondta az illet?, középmagas férfiember, er?s, vaskos törzs, fürge mozdulatok, széles arc, és méreget? pillantás jellemezte. Szív maga sem értette, de egy kicsit megrémült t?le. Ezért persze dühös lett. Gy?lölt másoktól félni, másoktól kiszolgáltatva lenni.
– Igen, jól látja, írok – mondta hát.
– Azért ír, mert író? – jegyezte meg a férfi, kis mosoly kanyarodott a szája sarkába.
– Pontosan, uram. Maga jól látja a dolgokat – mondta erre Szív, ? nem mosolygott.
– Miféle dolgokat ír, ha megkérdezhetem?
– Az életet, a várost, a mai napot, a...

A férfi közbevágott.
– Azt mondja meg, mir?l ír! – tekintete követel?z? volt, arca szélesebb lett, a teste még vaskosabb. Úgy lehet, fenyeget?bb volt, mint néhány pillanattal ezel?tt. Szív mereven bólintott, majd ennyit mondott:
– Magáról írok, barátom! – Arra gondolt, hogy a tag biztosan elcsodálkozik. Vagy megijed. Vagy tiltakozni kezd. De nem. Ez az alak láthatóan törte a fejét valamin. Majd beszélni kezdett.

– Rendben, uram. Engedélyt ugyan nem adtam rá, de tudom, hogy az írók, a firkászok ilyenek... Azt hiszik... csak mert toll van az ujjuk között, hogy mindenhez joguk van. Rendben! – ismételte, és felragyogott a szeme. – Írja, hogy dühös vagyok, hogy ölni szeretnék, hogy iszonyatos er?k tombolnak bennem, és minden okom megvan arra, hogy így érezzek. Írja le nyugodtan, hogy harcban állok a világgal! Én egyedül, és a világ velem szemben. Huh, micsoda harc, micsoda küzdelem! Nem fogom olcsón adni a b?röm! – ezt már harsogta, majd váratlanul elsietett. Szív elképedve rázta a fejét. Látomása támadt?! Hallucinált?! Szórakoznak vele?!

A parkban a nyár lehelgette a hársak, platánok leveleit, egy virágzó fa zenélt a lombok közt bóklászó méhek és darazsak sokaságától, labda pattogott, egy kismama dúdolt. Csak egy ?rült volt! Valami megszállott talált rá, de szerencsére már el is hordta az irháját. Távol van, olyan távol, hogy már nincs is. Nyugalom, Szív Ern?, ez a tag nem is volt soha. Képzel?dtél! Jól van, adjuk át a lelkünket a jónak, a kellemes hangulatoknak, hallgassuk a zenél? fát, engedjük arcunkra a fényt, nyugalom, nyugalom. Talán el is szundított néhány pillanatra.

– Megírta? – kérdezte a tag, és Szív csak sokára nyitotta ki a szemét.
– Még nem egészen – mondta.
A férfi most zavartnak látszott.
– Csak azért mondom – köhécselte –, mert már nem egészen úgy áll a helyzet.
– Nem?! – kérdezte Szív, s maga számára is váratlanul, de valami kis óvatos kíváncsiság kezdett motozni benne.
– Változtak a viszonyok – bólintott a férfi. – Szóval mindenképpen azt írja meg, hogy az a dolog, tudja, mi, rendez?dött. Nincs már harc. Béke van – a férfi szélesen mosolygott.
– Hát igazán szép – sóhajtott Szív.
– Írja meg, hogy az általános szeretet szétáradt bennem, elég volt néhány pillanat, hogy kitisztuljon a lelkem, és meglássam azt a sok-sok jót és csodát, ami éppen itt, körülöttünk is van éppen! Nézze az öreg nénit, holnap már nem is él, de most még milyen boldogan eteti a galambokat! Érti, uram, ért engem?!
– Azt hiszem, értem magát – hunyorgott Szív.
– Tökéletes! – kiáltotta a férfi. – Akkor ezt írja meg, ezt írja meg! – és újra elviharzott.

Szív pedig félni kezdett. Ez nem hagyja abba. Ez vissza fog jönni, nem hagyja annyiban, teljesen nyilvánvaló. Összeszorított a száját, és megpróbált dolgozni. Illetve nem is dolgozni, csak jegyzetelgetni. Leírt egy mondatot. Nem volt jó. Leírt egy újat, az talán jó volt. Változtatott a szórenden, jelz?t cserélt, mintha egy kicsi, növekv? testre új inget húzott volna, aztán e mondathoz új mondatot írt, ez is helyes lett, hopp, két mondat, fogják egymás kezét, beszélgetnek, tesznek-vesznek, egy férfimondat, és egy n?mondat, igen, legyen így.

– Komolyan vette, ugye? – kérdezte a tag. Már újra el?tte állt, eltakarta a napot, eltakarta a világot, eltakarta a két mondatot.
– Mir?l beszél? – kérdezte Szív, és érezte, hogy ellenséges a hangja.

– Arról, amit az el?bb mondtam magának! A szeretetr?l – a férfi gúnyosan mosolygott. – Maga olyan típus, látom, aki mindent komolyan vesz. Úgy tesz, mintha viccel?dne, de közben véresen komolyan veszi.
Engem is komolyan vett. Hogy így meg úgy, hú, láttam, milyen komolyan vette! Hát azt írja meg, hogy sztornó. Harc, háború? Ugyan, kérem! Hogy most jó, kellemes, hangulatos?! – a férfi legyintett. – Marhaság! Azt írja meg, hogy az egész idéz?jelben van! Hogy azt gondolom, hogy semmi sem az, aminek mutatja magát, és nem hihetünk sem rosszban, sem...

Szív erre közbevágott.
– Bocsánat, hazudtam, uram.
– Hogyhogy... nem értem – a férfi ?szintén meglep?dött.
– Nem magáról írtam – mondta halkan Szív.
– Nem... nem rólam írt?! – a férfi egészen döbbentnek látszott. – Akkor kir?l írt?
Szív hallgatott, várt kicsit.
– Magamról – mondta aztán.
A férfi úgy nézett rá, mint egy gyilkosra.
– De hát mit tudott maga magáról írni?! Azt hiszi, maga érdekes?! Hogy a maga gondolatai, a maga érzései bárkit is foglalkoztatnak?!
Szív hallgatott.

– Maga becsapott engem – sóhajtotta megrendülten a férfi, beharapta a szája szélét, és ment. Igen, újra elment. Elt?nt, nem is volt, de Szívben ott maradt a félelem, hogy bármikor visszajöhet. Gy?zött, de mintha ?t is legy?zték volna. Végül is megoldotta a dolgot. A füzetére bámult, a két mondatra, melyek fogták egymás kezét, egy férfimondat és egy n?mondat, kicsik voltak, rosszul öltözöttek, jelentéktelenek voltak, és féltek.

Darvasi László, delmagyar.hu

Ajánló